

תת"ע 9553/04/22 - מדינת ישראל נגד חגי ישראל גלנט

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

תת"ע 9553-04-22 מדינת ישראל נ' גלנט
תיק חיצוני: 11152699507

בפני	כבוד השופט שי שלהבת
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשם	חגי ישראל גלנט

הכרעת דין

כמצוות הדין בסעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי, [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, אציין כבר בתחילת החלטתי, כי החלטתי לזכות את הנאשם מחמת הספק מהעבירה שיוחסה לו בכתב האישום.

רקע עובדתי וטענות הצדדים

כנגד הנאשם שבפני הוגש כתב אישום בגין עבירה של קיפוח זכות אדם להשתמש שימוש מלא בדרך, בניגוד לתקנה 21(ב)(1) לתקנות התעבורה תשכ"א - 1961 (להלן: "קיפוח זכות").

בהתאם לעובדות כתב האישום, ביום 26.8.21, בעת נסיעה בכביש 4, עקף הנאשם את עומס התנועה מנתיב פנוי ונכנס לפני (במקור רשום לפנה, ש.ש.) שטח הפרדה.

הנאשם כפר באשמה והתקיים בפני דיון הוכחות במסגרתו טען הנאשם לעצמו.

מטעם התביעה, העיד עד התביעה (להלן: "ע"ת") אשר רשם את הדו"ח נשוא כתב האישום. באמצעותו של ע"ת הוגשו מסמך שכותרתו "הודעת תשלום קנס תעבורה" שנערך ע"י ע"ת, שרטוט של מקום האירוע ששורטט ע"י ע"ת במהלך עדותו ושרטון ממצלמת הגוף של ע"ת שתיעדה את המפגש בינו לבין הנאשם. המוצגים שהוגשו, התקבלו וסומנו ת1/1-ת3/3 בהתאמה.

בחקירתו הראשית, תיאר ע"ת את האירוע נשוא כתב האישום וזאת בהתבסס על סמך הרשום בדו"ח. לדבריו סמוך למקום קיימים ארבעה נתיבים מהם ממשיכים לנסוע ישר ושני נתיבים המפנים לצידו הימני של הכביש. הנתיב הימני מבין שניהם מוביל ימינה לכיוון צומת אלוף שדה והשמאלי מוביל ישר בכביש 4. מעט לפני שטח הפרדה בין המסלול המוביל ימינה למסלול הישר סטה רכבו של הנאשם מהנתיב הימני ביותר שמאלה לנתיב המוליך לישר שהיה עמוס.

בחקירתו הנגדית, מסר ע"ת כי עמד מעט אחרי הפיצול בין שני הנתיבים (זה המוביל לימין וזה המוביל ישר).

בחקירתו הראשית, טען הנאשם כי מהמקום בו עמד ע"ת, לא ניתן היה לראות את ביצוע העבירה לכאורה מאחר וקיימים עץ ושילוט המסתירים את המקום. כן טען שבמקום לא שרר עומס תנועה ומהירות הנסיעה בשני הנתיבים (המקורי בו נסע והשני אליו עבר) היתה דומה. בנוסף טען כי כשעבר את הנתיב היה מקום לפני שטח ההפרדה ועמד לרשותו מרווח גדול בנתיב אליו נכנס. לדבריו השתלב בכביש לאחר שזמן קצר לפני כן הגיע אליו מהמחלף הקודם ולא הייתה לו הזדמנות להשתלב שמאלה קודם לכן. בנוסף אמר שזו הפעם הראשונה בה נסע במקום.

בחקירתו הנגדית, הכחיש הנאשם את הדברים שנרשמו בשמו במסגרת ת/1 ולפיהם הרכב נתן לו להיכנס וקבע כי אמר שהיה מקום להיכנס. לאחר שהוצגה לו הדקה הרלוונטית (29) מסרטון מצלמת הגוף, הסביר הנאשם כי משמעות המילים "הוא אפשר לי" הייתה שהרכב שנסע בנתיב השמאלי לא האיץ כדי למנוע ממנו את הכנסה לנתיב.

בסיכומיה הפנתה התובעת למיקומו של ע"ת וליכולתו לזהות את ביצוע העבירה. לדבריה, קיפח הנאשם את זכויותיהם של כל הרכבים שהמתינו בפקק וגם במצב בו קיים מרווח רב מהרכב שנסע בנתיב הסמוך, מתקיימת עבירה של קיפוח זכות.

הנאשם בסיכומיו חזר על טיעונו לפיהם התנועה זרמה בעת האירוע וע"ת לא יכל להבחין בכל התרחשויות העבירה הנטענת.

בין הצדדים התגלעה מחלוקת בנוגע לפירוש תגובתו של הנאשם לפיה ניתן לו להיכנס לנתיב.

אקדים ואומר כי הן ע"ת והן הנאשם הותירו רושם אמין בעדותם בבית המשפט. עדותם הייתה קוהרנטית ונתנה מענה לכל השאלות אותם נשאלו.

כידוע על פי הוראות סעיף 34 לחוק העונשין, תלויה הרשעתו של אדם בכך שאשמתו הוכחה מעבר לכל ספק סביר וקיומו של ספק פועל לטובת הנאשם.

ניתוח ומסקנות

צפייה בסרטון שהוצג, המתחיל בטרם פעל ע"ת ליצירת מגע עם הנאשם, מראה כי ע"ת עמד בסמוך להצטלבות בין הנתיבים ונהנה משדה ראייה ברור לכיוון בו נעברה העבירה לכאורה. כדברי הנאשם, קיימים בסמוך למקום בו עמד ע"ת שילוט ועץ דקל אך דומה ששדה הראיה לכיוון מקום העבירה לכאורה היה פתוח ועצמים אלו לא הפריעו לצפייה במיקום הוולונטי.

סקירת הדו שיח שנערך בין ע"ת לנאשם, מעלה כי ע"ת מסר לנאשם שקיפח זכות בעוקפו פקק וכי הנאשם ציין שפעל בהתאם להוראות הויזי ואמר "הוא אפשר לי". כן טען שנכנס לנתיב לפני הצומת, אינו מכיר את הדרך ונכנס ברווח שהיה לפני הרכב שנסע בנתיב הרלוונטי. ע"ת טען כי בנתיב הרלוונטי שורר פקק של כחצי ק"מ והנאשם הגיע כמעט עד לשטח ההפרדה בעת ביצוע מעבר הנתיב. דומני שהאמור בעדותם של ע,ת והנאשם בבית המשפט, תואם את דבריהם בסרטון.

צפייה בסרטון מעלה להבנתי, כי ביכולתו של ע"ת היה לצפות כדבעי במעבר הנתיב שבוצע על ידי הנאשם ולכן לעדותו ולדו"ח שרשם, מצטרף גם תוכן הסרטון. לאור זאת, הרי שניתן להבנתי להסתמך על גרסתו של ע"ת כעדות אליה מצטרף התיעוד ממצלמת הגוף, ע"מ להכריע בשאלה האם נעברה על ידי הנאשם עבירה של קיפוח זכות. יצוין בהקשר זה כי יש לתת את הדעת גם לנתונים החסרים בעדותו של ע"ת ואלה עשויים לפעול לטובתו של הנאשם.

פסק דין מנחה באשר לטיבה של עבירת קיפוח הזכות העומדת כנגד הנאשם, ניתן למצוא במסגרת

ע"פ 4004/98, יוסף ורשבסקי נ' מדינת ישראל, (פורסם בנבו 13.12.1998) שם רבע כב' השופט בדימוס עודד מודריק, את הדברים הבאים:

"אולם, בכגון זה אי-אפשר להסתפק מבחינה פורמלית-טכנית של ההתרחשות והשוואתה אל התקנה. מן ההכרח להציב נקודת המוצא את ההנחה שתקנות התעבורה מסדירות את התנועה בדרכים. אין תכליתן לשבש את סדרי התנועה ולאכוף על ציבור הנהגים דרכים עקלקלות וקשיים שונים שימנעו זרימת תנועה שוטפת ככל האפשר. בהקשר זה עלינו לראות את התקנה כאילו טבועה בה האפשרות להניח לאדם שטעה בתום לב בנתיב תנועה ... דרך להשתלב בנתיב הנכון שלא בכפיית רצונו על אחרים ... הפסדם של הנהגים הממתינים בתור, הנובע מן הוויתור של הנהג המנומס, יוצא בשכר נהיגה תרבותית, כאמור ... הקיצור, לזו ועיקר תקנת הקיפוח היא בתקנת הבריות, שלא יינתן מצב בדרך שבו כל דאלים גבר, אך גם זו תקנתן של הבריות, שמי שמרסן את יצריו ומתחשב בזולת, ימצא מי שמתחשב גם בו ולא יהיה לו הדבר לעבירה ...".

בהסתמך על האמור, קבע כבוד השופט בן יוסף במסגרת עפת (ת"א) 19089-02-16 אילן ציוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 25.2.16) "אם אכן קיבל המערער אישורו של נהג אחד להיכנס לפניו בתור, כפי שטען וכפי שקיבל בית משפט קמא כאפשרות שלא נדחתה, אזי הוא לא עבר עבירה"

סקירת פסקי הדין של בתי המשפט לתעבורה, מעלה מספר מבחנים עיקריים לצורך בחינת קיומה של עבירת קיפוח הזכות, בכל הנוגע למעבר בין נתיבים (כך נלמד לדוגמא מתת"ע 6405-10-20 מדינת ישראל נ' שטרנברג; תתע (ת"א) 8847-11-14 מדינת ישראל נ' יורי כצמן; תתע (ת"א) 1735-07-18 מדינת ישראל נ' עוזיאל בלסיאנו; תתע (ת"א) 8722-02-16 מדינת ישראל נ' הדר איזנר; תתע (חי') 4927-03-19 מדינת ישראל נ' איילת טפירו; תת"ע 10536-02-20 מדינת ישראל נ' הלטר בועז):

א. מרחק מהצומת. ככל שמעבר הנתיב קרוב יותר לצומת, עולה האפשרות לקיומה של עבירת קיפוח זכות. שאלה קשורה הנה האם הכניסה הנהג לראש התור או בשלב מוקדם יותר.

ב. היכרות הנהג עם המקום. ככל שקיימת, עולה הסבירות לעבירת הקיפוח.

ג. האם רכב אחר אפשר את מעבר הנתיב? הדבר רלוונטי בעיקר כאשר מעבר הנתיב בוצע במקום רחוק מהצומת.

ד. התנהלות הרכב שנסע בנתיב אליו נערך המעבר. ככל שנאלץ להאט, לבלום או לסטות, עולה הסבירות לקיומה קיפוח הזכות.

ה. עומס התנועה. ככל שהכביש עמוס יותר, עולה הסבירות לקיום העבירה. ככל שהכביש עמוס פחות והמרווח לכניסה לנתיב גבוה יותר, קטן הסיכוי לעבירה.

בישום המבחנים האמורים למקרה בלפני, עולות לטעמי המסקנות הבאות.

א. מרחק מהצומת - דומה שמעבר הנתיב נערך במיקום סמוך להצטלבות בין שני הנתיבים. עם זאת, אין אינדיקציה ברורה למרחק בין הפניה לצומת.

ב. היכרות עם המקום - בהתבסס על דברי הנאשם, דומה כי אינו מכיר את המקום ולא תכנן את נסיעתו באופן שיקפח זכות.

ג. אני מקבל את גרסת הנהג, לפיה באומרו "הוא אפשר לי" התכוון לכך שהרכב שנסע בנתיב אליו נכנס לא האיץ ומנע את כניסתו לנתיב.

ד. בחומר הראיות, לא צויין האם הרכב האחר שנסע בנתיב אליו נכנס רכבו של הנאשם, שינה מנסיעתו.

ה. עומס התנועה מצפיה בסרטון, דומני שבעת האירוע ומיד לאחריו שרר בנתיב עומס תנועה. במקום לא שרר פקק, אך ניתן להבחין בכמות רבה של רכבים הנוסעים במהירות איטית יחסית בנתיב. מאחר והדבר לא צוין או תועד, הרי שלא ניתן לקבוע מהו המרווח ששרר בין רכבו של הנאשם לרכב שנסע בנתיב אליו נכנס.

בשקלול כל האמור, עולה להבנתי כי הנאשם עבר נתיב במקום סמוך להצטלבות בין שני הנתיבים וזאת בשעת עומס. עם זאת, אין זה ברור מה היה המרחק המדויק בין מקום מעבר הנתיב לצומת כמו גם מה היה המרווח בין רכבו של הנאשם לרכב שנסע בנתיב אליו עבר והאם נאלץ הרכב האמור לשנות את נהיגתו בעקבות המעבר. לאור זאת, ובצירוף העובדה שהנאשם אינו מכיר את המקום, הרי שלהבנתי, נותר ספק בשאלה האם עבר את עבירת קיפוח הזכות.

בהינתן האמינות הן של ע"ת והן של הנאשם, הרי שחלק ממבחני הפסיקה מצביעים על התקיימות עבירת קיפוח הזכות ויתרתם על היעדרה. בנסיבות אלו, פועל הספק לטובת של הנאשם.

אשר על כן וכאמור בהחלטתי מעלה, החלטתי לזכות את הנאשם מהעבירה המיוחסת לו של קיפוח זכות אדם להשתמש שימוש מלא בדרך, בניגוד לתקנה 21(ב)(1) לתקנות התעבורה תשכ"א - 1961.

זכות ערר כדין

ניתנה היום, כ"ו אלול תשפ"ב, 22 ספטמבר 2022, במעמד
הצדדים.